

Joachim en het Rode Paardenhoofd

Eerste druk, maart 2012

© 2012 Jurgen Heyn

ISBN: 978-90-484-2326-2

NUR: 277

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

JOACHIM
EN HET
RODE
PAARDENHOOFD

JURGEN
HEYN

INHOUDSOPGAVE

Joachim en de vos – waarom vossen praten	7
Een motorhelm met veren – de goochelaar Armandus Lupardo	12
Een toespraak – overnachten bij een tante	18
Voetballen met de vos – een nacht onder een sloep	25
Een gesprek met Thom – onderdak in een schuur	31
Zoeken op een weiland – het verhaal van Manuel Bruno	37
Joachim droomt – wachten op een teken...	43
Terugkijken in de tijd – wat Thom ontdekt	50
Vreemd gedrag – een ontmoeting in de nacht	58
Een eindje fietsen – opnieuw een goochelaar	65
Nieuws uit het archief – een voorstelling op de camping	70
Joachim en het onweer – een verdwenen goochelaar	76
Het Lot van het Rode Paardenhoofd	85

JOACHIM EN DE VOS WAAROM VOSSEN PRATEN

Vanaf de plek waar hij loopt, een vlak veld op een hoge heuvel, kijkt de vos uit over het landschap. Rechts ziet hij een hoge bosrand en links hetzelfde. Hij hoort vogels die in bomen het hoogste lied zingen, maar natuurlijk niet uit alle bomen. Alleen uit die bomen waar op dat moment een vogel zit. Van heel ver klinkt kanongebulder. Plotseling ziet de vos een vlinder. Hij springt omhoog en hapt ernaar. Niet om die vlinder echt te vangen, maar gewoon voor de lol. De vlinder schiet meteen als een pijl omhoog, maakt een scherpe bocht naar links en vliegt verder. Alsof die vlinder wil zeggen: door een happende vos laat ik mij niet gek maken. Op dat moment klinkt er in de verte weer kanongebulder. Maar hier is de vos al zo aan gewend dat hij er niet op let.

Hierna vergeet de vos de vlinder meteen. Hij begint nu aan de afdaling van de heuvel en loopt daarom sneller dan op het vlakke veld. Dat is een prachtig gezicht. Want vossen zijn beroemd om hun lenige en soepele loop als ze een heuvel of een berg afdalen. Dat valt moeilijk uit te leggen, je moet het zien. Maar alles klopt, alles is perfect. Bij mensen wordt zo'n verende loop meteen een mal gezicht. Maar bij vossen kun je er alleen maar bewonderend naar kijken.

Omdat die heuvel erg hoog is, duurt het minstens een half uur voordat de vos beneden aankomt. Hij loopt nu op een draffe naar een veld met veel hoog gras en is daar meteen op z'n hoede. Want in hoog gras kan zich van alles verbergen. Zoals een konijnenstrik of een ver van huis geraakte kater. Daarom zoekt de vos in dat hoge gras meteen een veilige plek en maakt zich daar zo klein mogelijk. Want alleen zo, weet hij, kan niemand hem ontdekken. Minstens een uur blijft hij in dat hoge gras wachten. Wat voor een vos niet erg is. Want de meeste vossen hebben geen drukke agenda.

De vos is al een beetje in slaap gesukkeld wanneer degene komt op wie hij in dat hoge gras wacht. Een jongen van een jaar of twaalf, donker haar, grijze ogen, niet groot en niet klein. Gewone lengte dus. Hij heeft een rugzak bij zich en op zijn buik bungelt een kaartentas. De vos rent meteen vanuit het hoge gras naar hem toe.

‘Hallo Joachim!’ roept de vos ‘Ik vroeg me al af of je nog zou komen...’

De jongen die met Joachim wordt aangesproken knikt. ‘Natuurlijk kom ik! Want dat hebben we afgesproken! En afspraak is afspraak...’

‘Weet je het nog altijd zeker?’ wil de vos nu weten.

‘Heel zeker!’ zegt de jongen die Joachim heet.

‘Maar zal je moeder niet vreemd opkijken...?’

Joachim haalt z’n schouders op. ‘M’n moeder is toch altijd op reis. En als ze thuis is heeft ze geen tijd voor me. Dan is ze meteen weer bezig met een nieuwe reis.’

‘En de vriend van je moeder dan?’

‘Die leest de hele dag alleen maar de krant,’ zegt Joachim schamper. ‘Als ik hem wat vraag, zegt hij alleen maar: ‘Mmm...! Mmm...!’” Hij doet het grommende geluid van de vriend van zijn moeder precies na.

‘Dus... we gaan op reis?’ vraagt de vos nog eens voor alle zekerheid.

‘We gaan op reis!’ verzekert Joachim, ‘En overal waar we komen schrijven we een kaart naar mijn vader in Canada. Ik denk dat hij dat ontzettend leuk vindt.’

Het is op dat moment bijna een jaar geleden dat Joachim en de vos elkaar voor het eerst hebben ontmoet. Bijna op dezelfde plek waar ze nu staan. Joachim was net bezig een hengel in elkaar te prutsen waarmee hij onderweg was naar een vijver verderop. Omdat het een nieuwe hengel was en hij niet precies wist hoe de hengelstukken in elkaar pasten, was

hij even blijven staan om het uit te proberen. Want aan de oever van die vijver wilde hij geen tijd verliezen.

De vijver waar Joachim vaak ging vissen (foto: de vos)

Toen stonden ze plotseling tegenover elkaar. De vos was zo druk met ruiken en luisteren of er ergens iets te vangen viel dat hij Joachim met zijn hengel niet in de gaten had. Wat erg vreemd is, want juist vossen zijn altijd ontzettend waakzaam. Zodra ze ergens mensen zien of horen drukken ze zich tegen de grond en worden dan meteen onzichtbaar. Maar daar was het op dat moment dus te laat voor. Toen de vos er later over nadacht was de oorzaak volgens hem dat hij even verblind was geraakt door de zon. Ook kwam de wind voor hem uit de verkeerde richting.

‘Hallo!’ zei die jongen toen tegen de vos. Op een toon alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

‘Hallo!’ zei de vos verbaasd.

In ieder geval waren ze na dit korte ‘hallo!’ even in gesprek geraakt. Niet lang, want de vos wilde weer terug naar

z'n hol. Maar toch lang genoeg om elkaar een beetje te leren kennen. Ze spraken af om elkaar de volgende dag op dezelfde plek weer te ontmoeten. En zo waren ze vrienden geworden.

Natuurlijk hoorde de vos toen ook meer Joachims leven. Zo vertelde Joachim hem dat zijn moeder vaak wekenlang op reis was en dat de vriend van zijn moeder alleen maar de hele dag de krant las. Hij hoorde ook dat de vader van Joachim een paar jaar terug naar Canada was gegaan om daar in onafzienbare Canadese bossen houthakker te worden. Iets wat hij z'n hele leven al wilde. Nadat zijn vader was vertrokken kwam die krantenlezende vriend in huis. Zo ontstond langzamerhand het plan om samen op reis te gaan. De vos wilde er wel eens uit en Joachim wilde net als zijn vader de wereld in.

‘Ze missen me toch niet!’ had Joachim tegen de vos gezegd, ‘En als ze me missen dan is het niet anders...’

Hoe kwam het dat de vos kon praten? Een lang verhaal. Maar voor de duidelijkheid moet er iets over worden gezegd. Honderden en honderden jaren terug, zelfs meer dan duizend jaar, leefden alle vossen nog in bitter koude poolstreken. Alle vossen waren wit, want zo vielen ze lopend over uitgestrekte sneeuwvelden niet op. Zo lang ze daar voldoende voedsel konden vinden, was er geen vuiltje aan de lucht. Maar dit veranderde toen het daar jaren en jaren achtereen nog kouder werd dan het al elk jaar was. Felle stormen joegen soms wekenlang over eindeloze sneeuwgebieden en heel veel vossen, hoe gewend ze ook waren aan sneeuw en ijs, overleefden dit niet. Om dit niet het lot te laten worden van alle vossen in die poolstreken zat er tenslotte niets anders op dan weg te trekken.

De Grote Trek (zo werd het na eeuwen nog altijd genoemd) begon op een vroege voorjaarsmorgen toen de zon nog diep

onder de horizon hing. Met honderden en honderden, misschien zelfs duizenden, begonnen ze aan hun lange en moeizame tocht naar het zuiden. Op dat moment konden ze nog niet praten, want dat was nooit nodig geweest. Hun geluid bestond nog uit een soort keffen.

De eerste honderd kilometer kwamen ze geen mens tegen. Maar dit veranderde toen ze verder naar het zuiden doordrongen. Daar zagen ze, voor het eerst in hun ontzettend lange vossenbestaan, de mens. Dus hoe mensen liepen, hoe ze aten en hoe ze spraken. Maar hoe moesten ze verder? De oplossing bleek eenvoudig. Ze luisterden de taal van de mensen in de streek waar ze doorheen trokken net zo lang af tot ze het snaptten. En dus zelf ook leerden praten. Pas toen konden ze daar de weg vragen, de uitleg begrijpen en verder trekken. In het volgende gebied ging het weer net zo. Dus eerst de taal van de mensen affluisteren, de woorden net zo vaak herhalen tot ze de betekenis begrepen en hierna vragen stellen.

Zo pikten ze onderweg natuurlijk een heleboel talen op. Alleen het schrijven wilde nooit lukken. Maar dat vonden ze geen gemis. Een vossenpoot is niet bedoeld om een pen vast te houden. Die trek naar het westen was al zo lang geleden dat er geen vos meer leefde die het nog had meegemaakt. Maar de herinnering aan dat verre verleden in die barre poolstreken was nooit helemaal verdwenen. Evenmin als de herinnering aan de Grote Trek. De meeste vosjes die deze verhalen voor het eerst hoorden vonden het erg spannend. Maar er was ook wel eens vosje dat het allemaal gezeur over vroeger vond. Dwarsliggers heb je nu eenmaal overal. In ieder geval stamde het praten van de vos in feite nog uit de tijd van de Grote Trek. Waarna van vossengeslacht op vossengeslacht de toen geleerde woorden werden doorgegeven. Zo had de vos van Joachim het praten weer van zijn moeder geleerd.